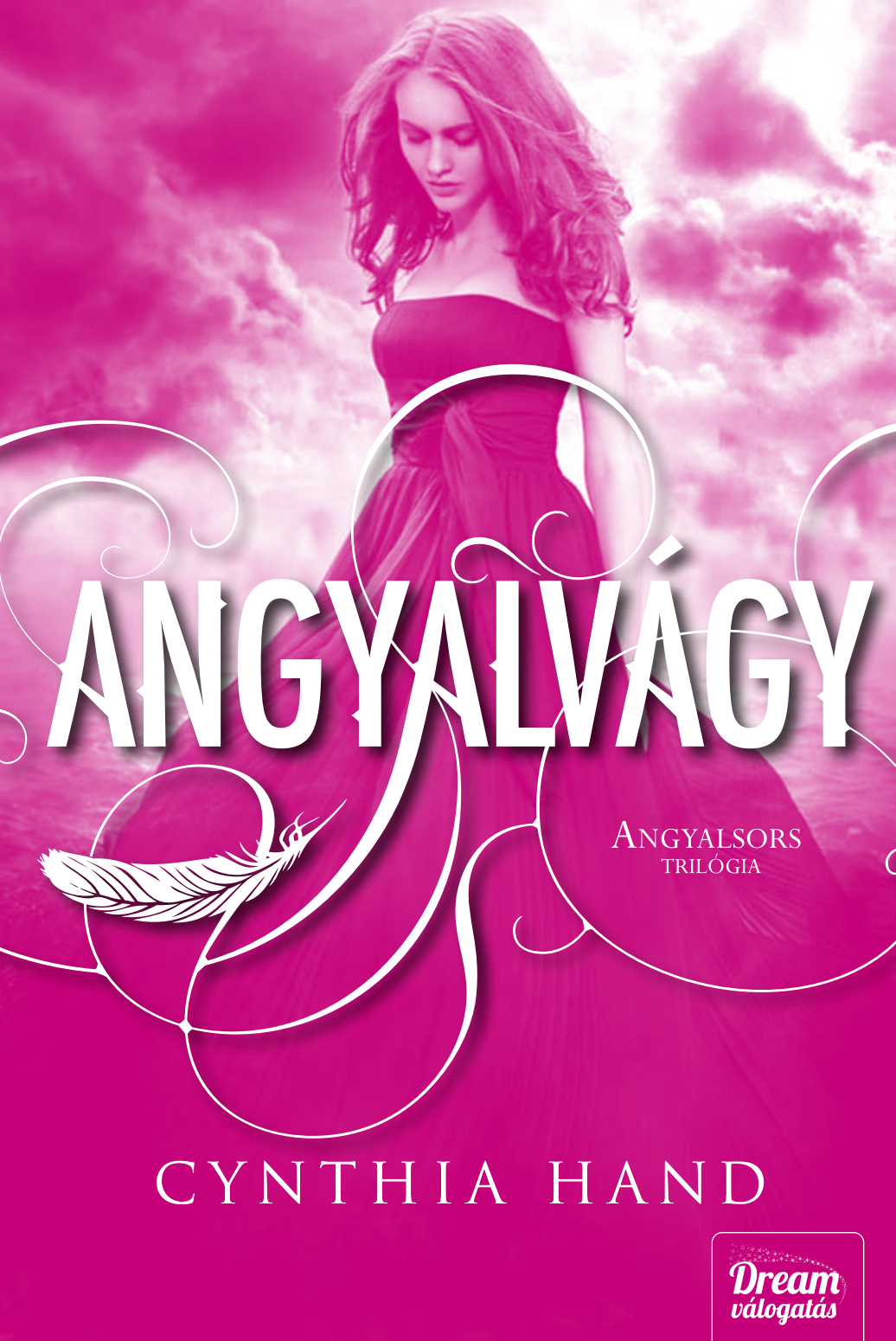

ANGYALVÁGY

ANGYALSORS
TRILOGIA

CYNTHIA HAND

Dream
válogatás

A legutóbbi évek több meglepetéssel szolgáltak, mint amire az angyalvérű Clara Gardner valaha is számított. Ám azt az első szerelem szédítő szárnyalása, és egy szeretett személy elvesztésének gyötrő fájdalma közepette sem tagadhatja, hogy a végzet kivételes életet szánt neki.

Miután kiderítette, milyen különleges szerepet játszik a többi angyalvérű között, eltökélte magát, hogy megóvja Tucker Averyt a gonosz erőttől, amely őt magát követi. Megvédi még akkor is, ha ennek érdekében mindkettejük szívét össze kell törnie. A város elhagyása tűnt a legjobb megoldásnak, tehát visszatért Kaliforniába – akárcsak Christian Prescott, az ellenállhatatlan vonzerejű fiú abból a látomásból, amely egész kalandozását elindította.

Amíg Clara igyekszik helyállni egy számára ijesztően új világban, fölfedezi, hogy a bukott angyal, aki megtámadta őt, most minden lépését figyeli. És nem is egyedül. Fenyegetően közeledik a fekete szárnyúak elleni harc. Clara tudja, hogy végül teljesítenie kell küldetését. Az pedig áldozatokkal és árulásokkal jár.

Az Angyalsors trilógia hihetetlenül izgalmas záróakkordjában Clarának döntenie kell saját sorsáról, egyszer és mindenkorra. Ha még nem olvasta a trilógia előző részeit, kezdje az Angyalsors című kötettel.

John Struloeff

CYNTHIA HAND

Cynthia Hand férjével és két gyermekével Dél-Kaliforniában él, írásművészetet oktat a Pepperdine Egyetemen, de ideje jó részét Idaho állam délnyugati részén, a Teton-hegység közelében tölti. Az Angyalsors volt az első regénye.

Tudjon meg többet a szerzőről és a trilógiáról:

www.cyntiahand.blogspot.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

MÉLTATÁSOK A REGÉNYRŐL

ANGYALVÁGY

„Lebilincselő, romantikus mese alaposan kidolgozott háttértörténettel. A könyv magával ragadóan idézi föl a hitregék angyalvilágát...”

Publishers Weekly

„A szívembe zártam a könyvet. Nem bírtam félbehagyni, két napon át odaadóan csüngtem rajta. Magasba röpített és mélybe rántott, még hozzá olyan tökéletes ütemezésben, hogy most sem tudok betelni vele. Aki olvasta az előző köteteket, ezt kifejezetten imádni fogja.”

Amazon

„Úgy látszik, Claránál semmi sem megy egyszerűen. A legjobb barátnője, Angela, valamint Christian társaságában kezdi meg tanulmányait a Stanford Egyetemen. A szíve nem akarta elengedni Tuckert, de búcsút mondott a fiúnak, és úgy határozott, hogy továbblép. Egy angyal élete azonban nem mindig zajlik simán. Ezzel egyidejűleg a mindinkább a maga útját járó Angela meghökkentő helyzettel szembesül. Hand írói őstehetség: cselekmény, jellemábrázolás és párbeszéd egyaránt könnyedén árad a tollából.”

Goodreads

CYNTHIA HAND

— részlet —

3

FEHÉR LÉCKERÍTÉS

Ezúttal társam akad a sötétségben, valaki más is remegve zihál velem, valahol a hátam mögött.

Még most sem látok semmit, nem tudom megállapítani, hol vagyok, noha már kismilliomodik alkalommal tör rám ez a látomás. Sötét van, mint mindig. Igyekszem csöndben maradni, nem mozogni – még levegőt sem venni –, így nem igazán tudom fölterképezni a környezetemet. A padló lejtős. Szőnyeg borítja. Fűrészpör alig érezhető illata úszik a levegőben, frissen fölhordott festéké, és még valami határozottan férfias, mondjuk, dezodor vagy arcszesz, ehhez jön a zihálás is. Azt hiszem, a közelből. Ha megfordulnék és kinyújtanám a kezemet, megérinthetném az illetőt.

Léptek hallatszanak fölöttünk, nehézkes, visszhangzó léptek, mintha falépcsőn jönne le valaki. Megfeszülnek az izmaim. Ránk fognak találni! Ezt valahogy tudom. Már százszor előfordult a látomásomban. Most teljesen egyértelmű. Szeretnék túljutni rajta, szeretném megidézni a dicsfényt, mégsem teszem, hátha ezúttal kivételesen nem sikerül. Így még reménykedhetek.

Zajt hallok hátulról, különös, magas hangot, talán macskanyávogás vagy madárrikoltás. A hang felé fordulok.

Egy pillanatra csend támad.

Azután éles fény villan föl, elvakít. Visszarettenek tőle.

– Bukj le, Clara! – ordítja valaki, és ebben a vad, zavarodott pillanatban rögtön tudom, ki van velem – bárhol megismerném ezt a férfias hangot –, ösztönösen előrelódulok, előre és fölfelé, mert valami azt súgja, hogy most futnom kell.

Az arcomat birizgáló napsütés ébreszt föl. Egy-két pillanat kell, hogy rájöjjek, hol vagyok: a kollégiumi szobámban, a Robleban. Az ablakon verőfény árad be. A távolban az Emléktempлом harangjai zúgnak. Mosópor és ceruzahegyezés illata csapja meg az orromat. Több mint egy hete érkeztem a Stanfordin, és még most sem érzem otthon magam ebben a szobában.

A lábam belegabalyodott az ágyneműbe. Úgy látszik, tényleg nagyon futni próbáltam. Egy kicsit még fekszem, hasi mélylégzéssel próbálom lecsillapítani kalapáló szívemet.

Christian volt ott. A látomásban. Velem.

Még szép, hogy ő volt – gondolom, és még most is zabos vagyok rá. Az összes többi látomásomban is szerepelt, miért pont ebből maradna ki?

De valahogy megnyugtat a dolog.

Fölülök, Wan Chenre pillantok, aki a szoba másik oldalán alszik az ágyában, ütemesen szuszog. Kiszabadítom magam az ágyneműgubancból, farmert és kapucnis felsőt veszek föl, lófarokba küzdöm a hajamat, próbálok csöndben maradni, nehogy fölébresszem Wan Chent.

Ahogy kilépek az épületből, egy nagy madár ül a kollégium melletti egyik lámpaoszlopon, körvonalai sötétén rajzolódnak ki a hajnali szürke égbolt előterében. Felém fordul, rám néz. Megtorpanok.

Mindig is bonyolult kapcsolat fűzött a madarakhoz. Mielőtt tudtam volna az angyalvérűségemről, már érzékeltem, hogy a madarak furán elnémulnak, ha elmegyek mellettük, furán a nyomomba szegődnek, sőt olykor, különösen szerencsés pillanatokban zuhanóbombázóként rám repülnek, na nem barátságatlanul, csak kíváncsian, mintha közelebből is szemügyre akarnának venni. Gondolom, ez az egyik veszélye annak, hogy szintén van szárnyam, tollazatom, még ha az idő túlnyomó részében rejtetten is: fölhívom magamra a többi szárnyas teremtmény figyelmét.

Egyszer, amikor az erdőben piknikeztünk Tuckerrel, fölnéztünk, és madarak vették körül az asztalunkat – nemcsak a közönséges kempingdézmáló szajkók, amelyek ennivalót

próbálnak csenni az uzsonnázóktól, hanem pacsirták, fecskék, ökörszemek is, sőt még valami csuszkaféle is, amelyikről Tucker azt mondta, rendkívül ritka, szóval mindezek ellepték az asztalunk körüli fákat.

– Olyan veled, mint egy Walt Disney-rajzfilmben, Répafej – kukkolt Tucker. – Szólj nekik, hogy varrjanak neked ruhát, vagy valami.

Ez a mostani madár azonban valahogy más. Azt hiszem, varjú: koromfekete, a csőre hegyes, kissé kampós, úgy gubbaszt a lámpaoszlop tetején, mintha egyenesen Edgar Allan Poe verséből röppent volna oda. Engem figyel. Éberen. Némán. Elgondolkodva.

Billy egyszer azt mondta, a fekete szárnyúak madárrá tudnak változni. Csak így tudnak repülni, máskülönben földre húzza őket a bánat. Szóval ez a madár vajon közönséges varjú-e?

Fölsandítok rá. Felém billenti a fejét, és sárga szemével merőn, rezzenéstelenül néz.

Rettegés kúszik le a gerincemen, mintha jeges víz csordogálna rajta.

Ugyan már – gondolom. Hiszen csak egy madár.

Bosszankodom a saját butaságomon, gyorsan elmegyek mellette, átölelem magam a reggeli hűvösben. A madár fölrikolt, éles, fülsértő hangot ad, amitől libabőrös lesz a tarkóm. Továbbmegyek. Néhány lépés után hátrakukkantok a lámpaoszlopra.

A madár eltűnt.

Sóhajtok. Győzködöm magamat, hogy ez üldözési mánia, egyszerűen kiborított a látomásom. Igyekszem elhessenteni a madár emlékét, és újra elindulok. Szapora léptekkel. Mire észbe kapok, már átvágtam a campuson, Christian ablaka alá értem, föl-alá járkálok, mert tulajdonképpen fogalmam sincs, mit keresek itt.

Már szólnom kellett volna neki a látomásomról, de kiakasztott azzal, hogy elutasította az orvosi előkészítő ötletemet. De már annál is előbb kellett volna szólnom neki. Majdnem két hete vagyunk itt, és még egyikünk sem beszélt látomásról, rendeltetésről, semmiféle angyalos vonatkozású témáról. Játsoztunk a gólyát, úgy tettünk, mintha nem várna ránk más feladat, csak hogy megjegyezzük a sok nevet, kiderítsük, melyik órát melyik teremben tartják, és lehetőleg ne nézzünk ki komplett idiotának ebben a suliban, ahol mindenki más lángelmének tűnik.

De most már szólnom kell neki. Muszáj. Csakhogy – megnézem a mobilomat – reggel negyed nyolc van. Kissé korán ahhoz, hogy elújságozzam, hogy szerepel a látomásomban.

Clara? – szólal meg kótyagos hangon a fejemben.

Ú, basszus, bocsi! Nem akartalak fölébreszteni.

Hol vagy?

Az ablakod alatt. Én csak... Tárcsázom a számát.

Első csengésre fölveszi.

– Mi a helyzet? Valami baj van?

– Nincs kedved mászkálni? – kérdezem. – Tudom, hogy korán van...

Valósággal hallom, ahogy elmosolyodik a vonal végén.

– De, minden vágyam. Mászkáljunk!

– Jaj, de jó.

– De előbb hadd húzzak gatyát.

– Az nem ártana – felelem, és örülök, mert nem láthatja, mennyire elpirultam, ahogy elképzelem bokszerban. – Itt várak.

Néhány perc múlva farmerban és vadiúj stanfordos szabadiódőfelsőben, kócosan bukkan elő. Visszafogottan üdvözl, nem ölel meg. Örül, hogy újra lát az egy héttel ezelőtti jegyzetbolti szóváltásunk után. Szeretne elnézést kérni. Szeretné közölni, hogy bármit döntök is, támogatni fog.

Egyiket sem szükséges hangosan kimondania.

– Köszí – motyogom. – Ezt díjazom.

– Szóval mi a helyzet? – kérdezi.

Azt sem tudom, hol kezdjem.

– Nem hagyhatnánk itt egy kicsit a campust?

– De – feleli, és zöld szeme kíváncsian csillan föl. – Tizenegyig nincs óráim.

Visszaindulok a Roble-hoz.

– Gyere! – szólok hátra neki. Kocog, hogy utolérjen. – Autózzunk egyet!

Húsz perc múlva már régi környékemen, Mountain View-ban keringünk.

– Könyörület utca – olvassa Christian, ahogy áthaladunk a belvároson, azt a fánk sütödét keressük, ahová régebben jártam,

és ahol olyan fincsi juharmázás hosszúfánkot adnak, hogy sikítani kell tőle. – Templom utca. Remény utca. Milyen célirányos...

– Ezek csak nevek, Christian. Gondolom, valaki jót röhögött, amikor a városházát a Templom és a Könyörület utca közé, a Castro utcára rakta. Ennyi.

A tükrökbe nézek, és készületlenül ér, hogy meglátom, amint aranyettes szemével elmélyülten figyel.

Elkapom a tekintetemet.

Nem tudom, mit vár tőlem most, hogy hivatalosan facér vagyok. Azt sem tudom, saját magamtól mit várjak. Fogalmam sincs, mit művelek.

– Semmit sem várok, Clara – feleli szemlesütve. – Ha akarsz velem lógni, hurrá. Ha azt szeretnéd, hogy békén hagylak, azt is megérttem.

Föllélegzem. Lassíthatunk ezen a kettőnk összetartozásának témáján, ráérünk kiokoskodni, mit is jelent valójában. Nincs hová sietni. Barátkozhatunk.

– Köszí! – mondom. – És figyelj, nem kértem volna, hogy gyere velem, ha nem igényelném a társaságodat.

Legszívesebben azt mondanám, hogy *te vagy a legjobb barátom*, de valahogy nem megy.

Elmosolyodik.

– Vigyél el a házatokhoz! – jut eszébe hirtelen. – Szeretném látni, hol laktál.

A suta társalgásnak vége. Készségesen jobbra fordulok, a régi környékünk felé. De ez nem az én otthonom. Már nem az.

Most valaki más lakik benne, és a gondolattól elszomorodom: valaki más alszik a szobámban, valaki más áll a konyhaablaknál, ahonnan régen mindig anyu nézte a kertben virágról virágra repkedő kolibrikat. De hát ilyen az élet. Asszem. Az ember felnő. Elhagy helyeket. Tovább lép.

A nap már a házsorok fölé emelkedik, mire a régi utcánkba érünk. Kerti locsolók fehér párafüggönyt lebbentenek a levegőbe. Letekerem az ablakot, jobb kézzel vezetek, a balt kilógatom a hűvösbe. Olyan jó szagú itt a levegő, nedves betonjárda és frissen nyírt pázsit, sült szalonna és gofri illata száll a házak között, tearózsák és liliomfák, hajdani életem illatai. Valószerűtlen érzés ezeken az ismerős, fákkal szegélyezett utcákon járni, a behajtókon ugyanazokat a parkoló autókat látni, ugyanazok az emberek indulnak munkába, ugyanazok a gyerekek igyekeznek iskolába, csak már valamivel nagyobbak, mint amikor utoljára láttam őket. Mintha megállt volna itt az idő, és soha meg sem történt volna az elmúlt két év, mindaz az örület, ami Wyomingban zajlott le.

A régi utcánkban a házunkkal szemközti oldalon állok meg.

– Szép – mondja Christian, a nyitott ablakon át bámulja a kék zsalugáteres, nagy, zöld, emeletes házat, amely életem első tizenhat esztendejében az otthonom volt. Otthon, édes otthon.

– Fehér léckerítés meg minden.

– Hát igen, anyukám ragaszkodott a hagyományokhoz.

A ház is pontosan olyan, mint volt. Mágnesként vonzza a tekintetemet a garázsajtó fölé szerelt kosárpalánk. Szinte hallom,

ahogy Jeffrey gyakorol: a labda ritmikus pattogását a betonon, Jeffrey lábdobogását, kilégzését, ahogy felszökken, és átpöccinti a labdát a gyűrűn, puffan a palánk, zizeg a háló, és Jeffrey elégedetten szűri a szót a foga között:

– Szép volt!

Hányszor írtam a leckémet ezzel a zajjal a háttérben!

– Elő fog kerülni az öcséd – mondja Christian.

Megfordulok, ránézek.

– Tizenhat éves, Christian. Otthon kellene lennie. Valakinek gondot kellene viselnie rá.

– Jeffrey erős srác. Tud vigyázni magára. Tényleg azt szeretnéd, ha hazajönne, letartóztatnák, meg minden?

– Nem – ismerem be. – Csak... aggódom.

– Jó testvér vagy – mondja.

A homlokomat ráncolom.

– Teljesen összezavartam az életét.

– Szereted őt. Ha tudod, min megy keresztül, segíttél volna neki.

Kerülöm Christian tekintetét.

– Honnan veszed ezt? Talán csak lepasszoltam volna, és mániákusan csak a saját dolgommal törődtem volna. Ehhez nagyon értek.

Christian egy pillanatra visszafojtja a lélegzetét.

– Nem a te hibád, Clara – mondja azután határozottan.

Bárcsak hinni tudnék neki!

Újra csönd telepszik ránk, de ezúttal nyomasztóbb.

Mesélnem kellene neki a látomásomról. Abba kéne hagynom a totójázást. Azt sem tudom, miért húzom az időt.

– Hát mesélj róla! – mondja, és az ablak szélére könyököl. Így hát kitalalok. Elmondok minden részletet, amire emlékszem, azzal a felismeréssel fejezem be, hogy ő is ott van velem a sötétben. És rám kiált, hogy bukjak le.

Miután a végére érek, egy ideig hallgat.

– Értem. Hát ez nem valami szemléletes látomás.

– Nem, jóformán csak sötétség és adrenalin. Egyelőre. Mit szólsz hozzá?

Tanácsstalanul ingatja a fejét.

– Angelának mi a véleménye?

Zavartan fészkelődöm.

– Neki még nem nagyon beszéltem róla.

A szemembe néz, kissé hunyorít.

– Senki másnak nem szóltál? – Leolvassa az arcomról a lel-kifurdalást. – Miért nem?

Sóhajtok.

– Nem tudom.

– Billynek miért nem szóltál? Tudod jól, hogy éppen ezért a gyámod. Hogy segítsen az ilyen ügyekben.

Gondolom, azért nem szóltam neki, mert nem az anyám.

– Billy most ment férjhez – magyarázkodom. – Nem akar-tam rátelepedni a problémáimmal a mézesheteiben. Olaszor-szágban meg persze Angelának is megvolt a maga baja.

– Miféle baja? – vonja föl a szemöldökét.

Az ajkamba harapok. Bárcsak beszélhetnék neki Phenről!

– Ki az a Phen? – kérdezi árnyalatnyi mosollyal Christian, mert ennyit ki tudott halászni a fejemből. – Várj csak, nem az az angyal, aki évekkal ezelőtt a fekete szárnyúakról mesélt Angelának? – Elkerekedik a szeme, ahogy az enyémbé néz. – Szóval ő az a titokzatos olasz pasi?

Kész, hiába minden. Nem bírok titkolózni, Christian előtt pláne nem.

– Figyuzz, állj le a gondolatolvasással! Nem beszélhetek róla! – nyögöm ki. – Megígértem.

– Akkor ne is gondoldj rá – mondja, ami olyan, mintha azt tanácsolná, hogy ne gondoldjak rózsaszín elefántra, és naná, hogy rögtön az jut az ember eszébe. – Hohó! Angela meg egy *angyal*! És mi a helyzet a szürke szárnnyal?

– Christian!

– De ugye nem fekete szárnyú? – vág őszintén aggódó képet, ahogy minden alkalommal, ha a fekete szárnyúak témája kerül szóba. Elvégre azok ölték meg az édesanyját.

– Nem, dehogy... – hallgatok el. – Elmondtam volna, ha... Christian!

– Bocs, sajnálom! – mormolja, de egyáltalán nem sajnálja. – Szóval térjünk vissza a látomásodra! És hogy miért tartottad ilyen sokáig magadban. Ugyanis biztos vagyok benne, hogy nekem el szabad mondanod.

Föllélegzem, hogy félretettük Angela témáját, bár a látomásról sem könnyebb beszélnem. Söhajtok.

– Azért nem meséltem róla, mert nem akartam, hogy látomásom legyen – vallom be. – Pillanatnyilag nem.

Bólogat, mint aki érti, de egy pillanatra fájdalmat érzek benne.

– Ne haragudj, hogy eddig nem szóltam róla! – mondom.
– Szólnom kellett volna.

– Én sem szóltam az enyémről – feleli. – És alapjában véve ugyanabból az okból. Egy kicsit még rendes egyetemi hallgató akartam lenni. Úgy viselkedni, mintha normális életem lenne.

A szélvédőn át fölpillant a barackszínű égre. Récék húznak V alakban a láthatáron dél felé. Figyeljük, ahogy a madarak a levegőt hasítják. Várom, hogy Christian újra megszólaljon.

– Milyen fura – mondja. – Te a sötétségről vizionáltál, én meg a világosságról.

– Ezt hogy érted?

– Nem látok mást, csak fényt. Nem tudom, hol vagyok. Nem tudom, mit kellene tennem. Nincs más, csak fény. Csak néhány alkalom után jöttem rá, micsoda az.

Visszafojtom a lélegzetemet.

– Mi micsoda?

– Hát a fény – néz rám. – Egy kard.

Leesik az állam.

– Egy kard?

– Egy lángoló kard.

– Valaki csukja be a számat! – hápogom.

Előadja a kilélegezve nevetős számát.

– Először csak arra tudtam gondolni, hogy mekkora nagy durranás ez már! Lángoló kardot forgatok. *Tűzkardot*. Hát nem óriási? – Lehervad az arcáról a mosoly. – De azután elgondolkodtam, hogy mit jelenthet ez, és nyáron, amikor elmeséltem a bácsikámnak, teljesen kiborult tőle. Helyből fekvőtámaszokat kezdett csináltatni velem.

– De miért?

– Mert nyilvánvaló, hogy harcolnom kell majd – kulcsolja össze a kezét sóhajtva a tarkóján.

– Kivel? – teszem föl szinte félve a kérdést.

– Dunsztom sincs. – Leereszti a kezét, bánatos mosollyal néz rám. – De Walter igyekszik bebiztosítani, hogy bárkivel is, fölkészüljek rá.

Vállat von.

– Nahát! – mondom. – Szegény.

– Hát igen, csak hülyítjük magunkat, ha azt képzeljük, valaha is élhetünk normális életet, nem igaz? – kérdezi.

Hallgatok.

– Majd kisütünk valamit, Christian – felelem végül.

Bólint, de valami más is bujkál benne, gyászos érzés, amely visszhangot ver bennem, és arra készítet, hogy a szemébe nézek. Akkor már kérdés nélkül is tudom, hogy Walter a végét járja, a százhusz esztendőös szabályról van szó.

– Jaj, Christian! Mikor? – rebegetem.

Nemsokára. Arra tippel, hogy néhány hónap múlva. Nem akarja, hogy ott legyek – válaszolja némán, mert úgy érzi, hangosan

nem képes kimondani. Borzasztóan fáj neki, hogy Walter azt mondja, maradjon távol, kínozza a gondolat, hogy talán már soha többé nem lehet együtt vele. *Nem akarja, hogy ilyen állapotban lássam.*

Megérttem. A végén anyu is annyira legyöngült, hogy a mellékhelyiségbe sem tudott kimenni. Ez volt az egyik legrosszabb az egészben, a méltatlan helyzet. Hogy a szervezete fölmondta a szolgálatot. A teste elhagyta magát.

Hirtelen odabújok mellé, a kezébe csúsztatom a kezemet, ettől meghökken. Az ismerős villamosság jár át bennünket, erősebbnek érzem magam tőle. Bátorságot merítek belőle. Christian vállára hajtom a fejemet. Úgy próbálok vigaszt nyújtani neki, ahogy mindig sikerült megvigasztalnia engem.

Itt vagyok veled – mondom neki. Nem mozdulok mellőled. Ha ez jelent neked valamit.

– Kösz!

– Felejtsük el ezt az egész búslakodást! – mondom egy idő múlva. – Egy kicsit éljünk, és kész!

– Oké, nem rossz terv.

Elhúzódom, a műszerfal órájára pillantok. Háromnegyed nyolc – úgy gondolom, még rengeteg időnk van. Tudok valamit, amitől mindketten jobb kedvre derülünk.

– Most meg hová megyünk? – kérdezi Christian.

– Tetszeni fog – mondom, és ráadom a motorra a gyújtást.
– Majd meglátod.